

16.5.23

נעים מאד, אני אנג'י, בת 45, אמא ל-5 בנים (ארי 16, תור 13, גור 10, יון 6, נוב, 1), מתגוררת במושב בבית עם הרבה ילדים, כלב, דגים, אוגרים וארנב. בעברי עו"ד ומגשרת וכיום מטפלת באומנות ומרצה. בשנים האחרונות אני גם דוקטור (אבל לא מהסוג שיודעת לגבס רגליים, לאכזבתו של גור). נולדתי בדרום אפריקה ועליתי ארצה בגיל 9, הישר לקיבוץ. את התיכון למדתי בפר"ז, משם חזרתי כדי להתגייס. בצבא הייתי מש"קית ת"ש ולאחר מכן קצינת ת"ש ונפגעים. המסלול המתבקש היה להמשיך ללימודי עבודה סוציאלית או פסיכולוגיה כמו רוב חברותיי, אך בחרתי ללמוד משפטים. עברתי את המסלול הרגיל – לימודי משפטים, התמחות (במשד מבקר המדינה), מבחני לשכה, עבודה כעורכת דין ותואר שני במשפטים (עם התמחות בגישור ויישוב סכסוכים). בשלב הזה, עם שני ילדים צעירים החלטתי לתכנן מסלול מחדש וללמוד טיפול באומנות. הדרך הייתה ארוכה, נדרשתי להשלים קורסים והכשרה מעשית באומנות, לצלוח את התואר השני, העבודות, המבחנים, כתיבת תזה, ההתמחות ובעיקר את ההתמודדות עם תחום חדש שמצד אחד הרגיש מוכר, אך מצד שני הצריך לגייס כישורים חדשים. לאחר סיום התואר השני ומספר שנים של עבודה כמטפלת באמנות במערכת החינוך, יצאנו לשליחות בחו"ל, במהלכו סיימתי את הדוקטורט. כשחזרתי השתלבתי כמרצה בתואר שני לטיפול באמנות, תחום שאני מאד אוהבת לעסוק בו, לצד עבודה במערכת החינוך והרווחה ועבודה בקליניקה עם מטופלים. אני מסתכלת אחרון על המסלול שלי שהיה מפותל ומגוון ורואה בעשייה בוועדת הביקורת של יה"ת הזדמנות לשלב בין עולמות תוכן שהם כולם חלק ממני – ההיכרות עם החוק מההכשרה כמשפטנית, העמקה בתחום האתיקה בטיפול (בקורס שאני מלמדת), לצד ההנאה מעבודת צוות במסגרת ההוראה והעבודה במערכת הציבורית והרגישות למפגשים עם אנשים שמתמודדים עם קושי שאני פוגשת על כסא המטפלת. אני מאמינה שתחומי העשייה הללו יאפשרו לי להיות חברה תורמת בוועדת הביקורת של יה"ת. אשמח לענות על שאלות נוספות באם יידרש,

אנג'י